

»Kako moreš jesti svoje oči?« se je začudil medved.

»O, zrastejo mi vedno spet nove. Hočeš pokusiti, striček?« Pri tem mu je zajec potisnil v gobec košček medu.

»Oho, oho, to je pa res sijajno!« se je pohvalil medved. »Ali tudi meni lahko odvzameš oko?«

Tedaj je zajec iztisnil medvedu oko in mu dal pokusiti še večji košček medu.

»Ljubček, ljubček, to pa diši znatno bolje kot tvoje oko,« je cmokljal medved. »Iztakni mi še drugo oko!«

In zajec mu je iztisnil še drugo oko ter mu porinil v gobec kos medu. Zdaj pa medved ni več videl.

»Ljubček, ljubček, ali se je že stemnilo? Ojej, zdaj pa še poti domov ne najdem,« je potarnal.

»Le miren bodi, striček, saj te popeljem jaz,« ga je tolašil zajec, ki se je še vedno bal, da mu bo medved kaj storil. »Na slabi poti moraš stopati pač počasi, ko prideva na dobro pot, bova pa lahko tekla.«

Pa ga je pustil po lepi poti hoditi počasi, dokler nista prišla v gore na strmo ozko stezo, kjer se je medved prav nerodno zaletaval.

»Striček medved, zdaj pa je pot dobra, zdaj pa le teciva, kar se da,« mu je dejal.

Medved je pričel teči, zajec ga je spustil in kosmatin je zašel s steze ter zdrčal po strmem bregu navzdol. Spotoma se je komaj še utegnil z zobmi ujeti za močno drevesno korenino.

»Striček medved, striček medved, kje pa si?« se je drl zajec v globino.

»Mm, mm,« je brnelo od medveda, ki ni mogel odpreti gobca.

»Ne mrmraj ,mm', reci vsaj ,aa', da bom bolje slišal in te našel,« je kričal zajec.

In zatulil je medved ,aa', zgrmel v prepad in se raztreščil. Zajec pa je zaklical za njim:

»Hej, ljubi moj medvedek, kdo je požrl zajca!?!«

Ivan Dodič

Dobra in slaba volja

Dobra volja: kup piškotov,
košček mlečne čokolade,
krožnik sladkih je piškotov,
zvrhan vrček marmelade.
K temu, kakor iz navade,
smeh na lice se prikrade.

Slaba volja - grenka zmes:
to je žolč in pelin vmes,
polna merica solzic
sama fi zdrsi prek lic.